

Sygn. akt **IC 1132/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Halina Plasota
Protokolant:	Koordinator prawny Dagmara Schulta

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2014 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa **T. P. i S. P.**

przeciwko **Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) z siedzibą w W.**

o odszkodowanie

orzeka:

I. Oddala powództwo w całości

II. Zasądza od powodów S. P. i T. P. na rzecz pozwanego Przedsiębiorstwa Państwowego (...) z siedzibą w W. kwotę 3.617 zł /trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych/ tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IC 1132/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 01 sierpnia 2013 roku powodowie S. P. i T. P., na podstawie art. 129 ust. 2 w zw. z art. 135 ust. 1 i 2 i innych ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku prawo ochrony środowiska, Uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im (...) w W. oraz w zw. z art. 436 i innych k.c. wnieśli o zasądzenie na ich rzecz solidarnie od pozwanego – Przedsiębiorstwa Państwowego (...) z siedzibą w W. - kwoty 76.000 zł /siedemdziesiąt sześć tysięcy złotych/ tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 31 lipca 2013 roku do dnia zapłaty. Na kwotę wskazaną powyżej składała się kwota 20.000 zł /dwadzieścia tysięcy złotych/ tytułem zwrotu kosztów koniecznej rewitalizacji akustycznej budynku powodów położonego w O. przy ulicy (...) oraz kwota 56.000 zł /pięćdziesiąt sześć tysięcy złotych/ tytułem odszkodowania za obniżenie wartości rynkowej nieruchomości powodów na skutek oddziaływania hałasu powodowanego przez lotnisko O. im. F. C. w W. na nieruchomość powodów oraz znajdowania się nieruchomości powodów w całości w strefie Z2 obszaru ograniczonego użytkowania. Powodowie wnieśli również o zasądzenie na ich rzecz od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wedle norm prawem przepisanych (pozew: k. 2 – 12).

W odpowiedzi na pozew pozwany Przedsiębiorstwo Państwowe (...) z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego oraz zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wedle norm prawem przepisanych. W odpowiedzi na pozew pozwany Przedsiębiorstwo Państwowe (...) z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego oraz zasądzenie od

powodów na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wedle norm prawem przepisanych. W uzasadnieniu nieniejszego pisma procesowego pozwany podniósł wpływ terinu zawitego dla roszczeń dochodzonych przez powodów, jak również wskazał, iż po wejściu w życie uchwały nr (...) sejmiku Województwa (...) nie doszło do powstania nowych nowych ograniczeń obowiązujących na nieruchomości powodów w stosunku do ograniczeń już na niej istniejących – zgodnie z rozporządzeniem nr (...) Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., które weszło w życie z dniem 24 sierpnia 2007 roku, a część istniejących dotychczas ograniczeń m.in. dla zabudowy mieszkaniowej została w/w uchwałą nr (...) zniesiona. Pozwany wskazał również, że zmianie uległ numer działki dla (...) obecnie posiada nr (...), natomiast według załącznika do Rozporządzenia nr (...) oraz projektu architektonicznego – budowlanego działka posiadała nr (...) (odpowiedź na pozew: k. 170 – 186)

W replice na odpowiedź na pozew z dnia 09 grudnia 2013 roku strona powodowa podtrzymała stanowisko zawarte w pozwie, a także ustosunkowała się do zarzutów podniesionych przez pozwanego. Powodowie podnieśli, iż w ich ocenie dochowali terminu, o którym mowa w art. 129 ust. 4 u.p.o.ś. ze względu na to, że uchwała nr (...) Sejmiku Województwa (...) weszła w życie z dniem 04 sierpnia 2011 roku, jednocześnie przyznali ze nieruchomość powodów była objęta ograniczeniami wynikającymi z rozporządzenia nr (...) wydanego przez Wojewodę (...) w dniu 07 sierpnia 2007 roku, wskazując jednakże, że podstawy swoich roszczeń upatrują w uchwale Sejmiku Województwa (...), a także w przepisie art. 435 k.c. (replika na odpowiedź na pozew: k. 251 – 258).

Na dalszym etapie postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska – zarówno w pismach procesowych jak i na rozprawach.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowie od dnia 15 września 2009 roku są współwłaścicielami, na zasadzie wspólności majątkowej małżeńskiej, zabudowanej nieruchomości położonej przy ulicy (...) w O. (działka o nr ewidencyjnym (...)), (dowód: odpis KW nr (...) – k.25 i n., odpis KW nr (...) – k. 30 i n.). Powodowie przed zakupem w/w nieruchomości mieszkali w 2 pokojowym mieszkaniu na M., głównym powodem zakupu była chęć poprawy warunków mieszkaniowych powodów ze względu na powiększającą się rodzinę. Od momentu zakupu nieruchomości odbywał się w okolicach nieruchomości ruch lotniczy, jednak w odczuciu rodziny nasilił się on na przełomie lat 2010 i 2011 (dowód: zeznania świadka M. G. – k. 437 – 439, zeznania powoda T. P. – k. 439 – 441), nie został jednak złożony przez stronę powodową wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego akustyka na powyższą okoliczność.

Rozporządzeniem Wojewody (...) nr (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., które weszło w życie w dniu 25 sierpnia 2007 roku, utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...). Rozporządzenie to zostało wydane w oparciu o treść art. 135 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku Prawo ochrony środowiska (Dz.U. z 2006 roku, Nr 129, poz. 902 z późn. zm.). Na mocy powyższego rozporządzenia nieruchomość lokalowa powodów znalazła się w całości w obszarze ograniczonego użytkowania utworzonego dla (...) im. (...) – strefie M. Zgodnie z treścią § 4 ust. 1 tego rozporządzenia w obszarze ograniczonego użytkowania zabroniono przeznaczania nowych terenów pod szpitale, domy opieki oraz zabudowę związaną ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M także pod zabudowę mieszkaniową, zmiany sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na szpitale i domy opieki oraz na stały lub wielogodzinny pobyt dzieci i młodzieży, a w strefie M – także na cele mieszkaniowe – z zastrzeżeniem ust. 2 oraz budowy nowych szpitali, domów opieki, zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M także budynków mieszkalnych, z zastrzeżeniem ust. 2. Natomiast w myśl § 5 tego rozporządzenia w obszarze ograniczonego użytkowania wprowadzono wymagania techniczne zgodnie, z którymi w nowoprojektowanych budynkach należy zapewnić izolacyjność ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów – zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi izolacyjności akustycznej przegród w budynkach oraz izolacyjności akustycznej elementów budowlanych, a w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach poprzez zwiększenie izolacyjności ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów – zgodnie z Polskimi Normami

dotyczącymi ochrony przed hałasem pomieszczeń w budynkach (**dowód:** Dziennik Urzędowy Województwa (...) z 2007 roku, Nr 156, poz. 4276).

Uchwałą nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku, która weszła w życie 04 sierpnia 2011 roku, utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W.. Na mocy tej uchwały stanowiąca przedmiot sprawy nieruchomości powodów nadal pozostawała w obszarze ograniczonego użytkowania – w całości w strefie Z2. W powyższej uchwale określono, iż w nowoprojektowanych budynkach należy zapewnić izolacyjność akustyczną ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów – zgodnie z ustawą z dnia 07 lipca 1994 roku Prawo budowlane (Dz.U. z 2010 roku Nr 243, poz. 1623 oraz z 2011 roku Nr 32, poz. 159 i Nr 45, poz. 235) i przepisami wykonawczymi do tej ustawy; a w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające klimat akustyczny w pomieszczeniach zgodnie z ustawą z dnia 07 lipca 1994 roku Prawo budowlane (Dz.U. z 2010 roku Nr 243, poz. 1623 oraz z 2011 roku Nr 32, poz. 159 i Nr 45, poz. 235) i przepisami wykonawczymi do tej ustawy (**dowód:** załącznik nr 1 do uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r.; wyciąg z załącznika nr 6 do uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. wraz z zaznaczonymi nieruchomościami, k. 18 – 19).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie niezakwestionowanych twierdzeń stron oraz wskazanych wyżej dowodów, które nie pozostawały ze sobą w sprzeczności, a których autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy nie zanegowała skutecznie żadna ze stron niniejszego postępowania – uznając je za spójny, wiarygodny i nie budzący wątpliwości materiał dowodowy.

Sąd oddalił wnioski dowodowe na podstawie art. 227 k.p.c., w tym wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu budownictwa celem określenia wartości nakładów koniecznych na rewitalizację akustyczną, oraz biegłego z zakresu wyceny nieruchomości celem oszacowania spadku wartości nieruchomości powodów, a także wniosek o przesłuchanie świadka M. D. (postanowienie k. 442), mając na względzie, że do merytorycznego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy powołane dowody były zbędne.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powództwo podległo oddaleniu w całości.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym było to, że rozporządzeniem nr (...) Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) i nieruchomości powodów znalazła się wewnątrz obszaru ograniczonego użytkowania utworzonego dla (...) im. (...) w W. (strafie M) oraz, że na mocy uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku nadal znajduje się w obszarze ograniczonego użytkowania utworzonego dla (...) im. (...) w W. (w strefie Z2).

Istotną okolicznością, która ważyła na dalsze – merytoryczne rozpoznawanie zasadności powództwa był upływ terminu zawitego dla wniesienia roszczenia przez powodów w niniejszej sprawie wywodzonego na podstawie art. 129 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku Prawo ochrony środowiska (Dz.U.2013.1232), .

Zgodnie z treścią tegoż przepisu jeżeli w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości korzystanie z niej lub z jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe lub istotnie ograniczone,

właściciel nieruchomości może żądać wykupienia nieruchomości lub jej części. W związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jej właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę; szkoda obejmuje również zmniejszenie wartości nieruchomości. Z powyższymi roszczeniami, stosownie do treści ust. 4 powołanego artykułu, można wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. W przypadku powodów termin ten rozpoczął bieg z chwilą nabycia przez powodów własności lokalowej i współwłasności gruntowej tj. od 15 września 2009 r. a jego upływ nastąpił z dniem 14 września 2011r., a więc po wejściu w życie uchwały nr (...) Sejmiku

Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku. Powodowie swoje roszczenia wywodzą właśnie z tego nowego aktu prawa miejscowego.

W związku z tym należy odpowiedzieć na pytanie, z którym aktem prawnym powodowie powinni wiązać swoje roszczenia oparte na stosownych przepisach ustawy - Prawo ochrony środowiska - czy rozporządzenia nr (...) Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007r. czy też jak to wywodzą powodowie z powołaną wyżej uchwałą Sejmiku Województwa (...) „jako samoistnym aktem prawnym” (str. 4 pisma procesowego pełnomocnika powoda k. 146-156).

Zdaniem Sądu Okręgowego orzekającego w niniejszej sprawie powodowie nabyli już uprawnienia do dochodzenia stosownego odszkodowania na podstawie rozporządzenia nr (...) Wojewody (...) i to już z dniem nabycia nieruchomości. Ta nieruchomość objęta była (...) i to w strefie M. Wejście w życie nowego aktu tj. uchwały Sejmiku (...) nie spowodowało zmian w zakresie korzystania z nieruchomości – nie powstały żadne nowe ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości, wprost przeciwnie - nieruchomość powodów znajduje się obecnie w strefie Z2 a więc z takimi samymi ograniczeniami jak strefa M ujęta w rozporządzeniu Wojewody .Nie można przyjąć w ślad za powodami, iż każdy nowy akt prawa miejscowego powodującego ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości „otwiera” na nowo możliwość dochodzenia roszczeń na mocy przepisów ustawy - Prawo Ochrony środowiska. Taki akt pozwala na dochodzenie roszczeń tylko wtedy, gdy na skutek jego wejścia w życie ograniczenia korzystania z nieruchomości powstają (rozszerzony obszar oou), czy też zaostrzają ograniczenia. Jak słusznie bowiem wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2013 r. (IV CSK 608/12, LEX nr 1347892; zob. także wyrok SN z dnia 27 czerwca 2012 r., IV CSK 28/12, LEX nr 1228596) szkoda w rozumieniu przepisu art. 129 ust. 2 p.o.ś. nie powstaje w sytuacji, gdy nowy lub zmieniony akt prawa miejscowego utrzymuje dotychczasowy zakres ograniczeń w korzystaniu z danej nieruchomości. Interpretacja odmienna mogłaby prowadzić do kilkukrotnej kompensacji tej samej szkody, a więc bezpodstawnego wzbogacenia się poszkodowanego. W drugim ze wskazanych orzeczeń podkreślono także, że roszczenia z art. 129 ust. 2 p.o.ś. „odzywają” w zakresie dodatkowej szkody, jeżeli nowy lub zmieniony akt prawa miejscowego zaostrza dotychczasowe ograniczenia lub wprowadza nowe, pogłębiając w ten sposób już zaistniałą szkodę, przy czym zmiana taka musi obejmować nieruchomość uprawnionych (por. wyrok SN z dnia 1 grudnia 2010 r., I CSK 86/10, LEX nr 818554). Powodowie nie wykazali, by uchwała nr (...) Sejmiku zintensyfikowała ograniczenia ustanowione w rozporządzeniu nr (...) Wojewody czy też wprowadziła nowe ograniczenia, obejmujące ich nieruchomość . Zatem w opinii Sądu na skutek zmiany aktu ustanawiającego ograniczenia nie uległa zmianie sytuacja nieruchomości lokalowej powoda. Należy przy tym zauważyć, że do daty wejścia w życie nowego aktu prawa miejscowego - uchwały Nr (...) rozporządzenie nr (...) Wojewody (...) dalej obowiązywało.

Argumentację potwierdzającą słuszność powyższego wyводу odnaleźć można także w uzasadnieniu uchwały Sejmiku Województwa (...) nr (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. F. C. w W., z którego wynika wprost iż „dotychczasowy akt ustanawiający obszar ograniczonego – rozporządzenie nr (...) Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku – został utrzymany w mocy na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej. Zgodnie z art. 47 ust. 2 tej ustawy, akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych niniejszą ustawą z zakresu zadań i kompetencji podlegających przekazaniu, zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje ((...) (...)).

W konsekwencji rozporządzenie nr (...) Wojewody (...) z dnia 07 sierpnia 2007 roku obowiązywało do czasu wejścia w życie uchwały Sejmiku Województwa (...) nr (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., która nie wprowadziła w stosunku do nieruchomości powodów żadnych nowych ograniczeń, w związku z czym powództwo musiało ulec oddaleniu z uwagi na upływ terminu, w którym powodowie mogli wystąpić z roszczeniami o zapłatę odszkodowania za zmniejszenie wartości należącej do nich nieruchomości na skutek utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. oraz z tytułu

niezbędnych kosztów i nakładów koniecznych do wykonania izolacji akustycznej budynku, zgodnie z treścią art. 129 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska.

Wskazać przy tym należy, iż przepis art. 129 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska jest przepisem szczególnym, podlegającym ścisłej wykładni. Konstytuuje on uprawnienie limitowane w czasie, tj. ograniczone terminem prekluzyjnym prawa materialnego, po upływie którego uprawnienie wygasa. Wystąpienie z roszczeniem w przewidzianym ustawą terminie jest podstawową przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego. Skoro zatem powodowie z takim roszczeniem nie wystąpili do pozwanego w ustawowym terminie a ten termin upłynął w dniu 14.09.2011 r, powództwo podlegało oddaleniu.,

Podkreślić także należy iż ocena charakteru terminu, o którym mowa w art. 129 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska była przedmiotem wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2008 roku (II CSK 216/08), w którym Sąd ten wyjaśnił i szeroko umotywował stanowisko, akceptowane także przez skład orzekający w niniejszej sprawie, iż: „Termin do zgłoszenia roszczeń, o którym mowa w art. 129 ust. 4 ustawy z 2001 roku Prawo ochrony środowiska, jest terminem zawitym, a nie terminem przedawnienia.” Podobnie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2013 roku (II CSK 578/12) wskazano, że „termin z art. 129 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska stanowi termin zawity, w którym żądania z art. 129 ust. 1 – 3 ustawy Prawo ochrony środowiska muszą zostać zgłoszone obowiązanemu do ich realizacji w celu zachowania prawa dochodzenia tych roszczeń przed sądem”.

Sąd miał także na uwadze, że roszczenie powodów nie znajduje także oparcia w treści art. 435 k.c., zgodnie z którym prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych, itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba, że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Należy podzielić stanowisko Sądu Apelacyjnego w Warszawie zawarte w uzasadnieniu wyroku z dnia 30 listopada 2010 roku w sprawie VI ACa 1156/10, zgodnie z którym prowadzenie legalnej działalności portu lotniczego nie stanowi deliktu cywilnego, mimo, że hipotetycznie oddziałuje negatywnie na położone w pobliżu nieruchomości ze względu na hałas. Nie można przy tym negować, że położenie w sąsiedztwie lotnisk nieruchomości może powodować obniżenie wartości nieruchomości w stosunku do stanu, jaki by ją kształtował, gdyby sąsiedztwo takie nie istniało, ale można również zakładać, że położenie nieruchomości w pobliżu portu lotniczego powoduje, że nieruchomość staje się atrakcyjna, zależy to przecież od przeznaczenia danej nieruchomości. Obniżenie potencjalnej wartości nieruchomości, nie mieści się w granicach szkody, ani jako rzeczywista strata, ani jako utracona korzyść. Tak, więc na zasadach ogólnych odpowiedzialności odszkodowawczej, nie jest możliwe dochodzenie z tego tytułu roszczeń wobec przedsiębiorstwa prowadzącego lotnisko ani na zasadzie winy – art. 415 k.c., ani ryzyka – art. 435 k.c. (...) nie może być przy tym uznany za zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody, nawet jeżeli poszczególne elementy organizacji takiego przedsiębiorstwa korzystają z sił przyrody. Do odpowiedzialności prowadzącego takiego przedsiębiorstwo lub zakład nie ma zastosowania art. 435 k.c.

Także Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 24 lutego 2010 roku w sprawie III CZP 128/09 stwierdził, że w art. 129 – 136 ustawy Prawo ochrony środowiska ustawodawca uregulował samodzielnie podstawy odpowiedzialności odszkodowawczej związanej z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości oraz z utworzeniem obszaru ograniczonego użytkowania, opierając się na założeniu, że ryzyko szkód związanych z działalnością uciążliwą dla otoczenia powinien ponosić podmiot, który tę działalność podejmuje dla własnej korzyści (cuius damnum eius periculum). Przesłankami tej działalności są: wejście w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodujące ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, szkoda poniesiona przez właściciela nieruchomości, jej użytkownika wieczystego lub osobę, której przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości i związek przyczynowy między wprowadzonym ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości a szkodą.

Żądane powodów nie ma zatem podstawy w art. 435 k.c. w związku z art. 322 ustawy Prawo ochrony środowiska, lecz w art. 129 ust. 2 tej ustawy (są to reżimy rozłączne). Za taką interpretacją przemawia również dążenie do kompleksowego uregulowania skutków ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania w zakresie szkody polegającej na obniżeniu wartości nieruchomości oraz innych szkód wynikających z ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości wskutek jego utworzenia. Rozszczepienie tych skutków na szkody wynikające z ograniczeń przewidzianych wprost w rozporządzeniu o ustanowieniu obszaru ograniczonego użytkowania oraz szkody wynikające z emisji hałasu byłoby bowiem sztuczne. Skutkiem wejścia w życie rozporządzenia jest nie tylko konieczność poddania się przewidzianym w nim wprost ograniczeniom – niekiedy mogą one być one dla właścicieli nieistotne – ale także konieczność znoszenia immisji przekraczających standard jakości środowiska, którym w braku rozporządzenia – właściciel mógłby się przeciwstawić jako działaniom bezprawnym w świetle art. 174 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska. Praktyczną tego konsekwencją jest poddanie roszczeń właścicieli szczególnym ograniczeniom czasowym przewidzianym w art. 129 ust. 4 powołanej ustawy, w myśl którego z roszczeniem, o którym mowa w art. 129 ust. 2 można wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia ustanawiającego obszar ograniczonego użytkowania.

Mając na względzie poczynione ustalenia faktyczne oraz przedstawione rozważania prawne, Sąd orzekł jak w punkcie 1. sentencji wyroku, O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. oraz § 6 punkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. 2013.490), obciążając kosztami zastępstwa prawnego pozwanego w wysokości 3.600,00 zł, stanowiącej stawkę minimalną przy wartości przedmiotu sporu w niniejszej sprawie oraz kwotą 17,00 zł uiszczoną przez pozwanego z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego udzielonego w niniejszej sprawie (k. 60) przegrywających sprawę powodów, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, stosownie do której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędnej do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.